

SKAL DU I TEATRET?Få inspiration til skuespil, dans og opera på www.berlingske.dk/scene**KULTUR****HC Gimbel, Martin Tulinius og Rasmus Adrian udgør tilsammen Republicues direktørtrio. At direktørposten er delt mellem de tre, giver dem mulighed for at dykke helt ned i hvert deres område. Foto: Nikolai Linares**

Københavns nye teater hitter

Eksperimenterende scenekunst rimer normalt ikke på publikumssucces. Men efter den første halve sæson har République næsten nået sit publikumsmæssige mål for hele den første sæson.

Af Birgitte Rahbek

Der bliver både talt engelsk, fransk og dansk på Republicues store scene. En gruppe artister er ved at gøre sig klar. Med bøj, stræk og solhilsener varmer de op, før de skal gennemspille en række tableauer fra »Fibonacci Project«.

»Fibonacci Project« er under udvikling i Republicues teaterlaboratorium. 20 kunstere fra Danmark og Canada medvirker i projektet, som blot vil spille foran et publikum i tre dage. Det er nemlig ikke for de tre forestillingers skyld, at »Fibonacci Project« er blevet stablet på benene.

»Det er for processens skyld og for mødet mellem danske og internationale kunstnere,« siger Republicues internationale leder, HC Gimbel, som er en del af teatrets direktørtrio, der også tæller den kunstneriske leder og ansvarshavende teaterdirektør, Martin Tulinius og den administrative leder, Rasmus Adrian.

Projektet bliver ledet af Sam Tétreault fra den canadiske trup Les 7 doights de la main, der tilhører verdenseliten og står bag forestillingen »La Vie«, som spiller i Republicues spejltelt for tiden.

»Alt, hvad vi gør på République, skal have et videre liv. Har vi besøg af et gæstespil, sørger vi for, at de ikke bare kommer og spiller en forestilling for publikum. Vi arrangerer også et møde med

danske artister, så der opstår ringvirkninger, som forplanter sig i det danske teatermiljø,« siger Rasmus Adrian.

25.000 solgte billetter

Republicue hører til under paraplyorganisationen Københavns Teater og er udpeget til at være Københavns eksperimenterende teater, som udvikler ny scenekunst og har en særlig international vinkel. République erstatter i sommer Teater Camp X, som floppede fælt publikumsmæssigt. I det hedengangte teaters sidste sæson købte blot 9.000 publikummer billet til en forestilling. For République ser det anderledes lyst ud. Den første halve

FAKTA**REPUBLICUE**

■ Republicues første sæson blev indledt i sommer. I den første halve sæson har forestillingerne »City Puzzle«, »H3K« og »La Vie« spillet på République. De har alle høstet anmelderros, og 20.000 publikummer har set opsætningerne.

■ Republicues publikums-mål for hele den første sæson er 25.000. I teatrets fjerde sæson er det målet, at 45.000 skal købe billet.

■ I den anden halvdel af Republicues første sæson spiller forestillingerne »Salò« og »Sult«.

sæson er ved at være forbi, og det nye teater har haft 20.000 betalende publikummer på besøg og opnået en belægning på 80 procent. Målet for hele sæsonen er 25.000 betalende publikummer.

»Det har været en drømme-start. Det er faktisk kommet lidt bag på os, hvor godt det er gået,« siger Martin Tulinius.

Fastlåst dansk teater

En del af de tre direktørers opskrift er at gøre op med plejer.

At eksperimenterende teater ikke plejer at rime på publikumssucces, er direktørtrioen for eksempel yderst bevidste om.

»Det er vigtigt for os, at vi er i øjenhøjde med publikum. Vi er eksperimenterende, og vi laver smal kunst, men det behøver ikke at være ensbetydende med, at vi henvender os til et lille, lukket publikum. Vi skal nå længere ud,« siger Rasmus Adrian.

For at kunne sætte overliggeren højt uden at hægte publikum af, bliver forestillingerne færdiggjort sammen med et testpublikum, så kunstnerne kan finde ud af, hvad der virker, og hvad folk ikke forstår. République arbejder også med forestillingerne i teaterlaboratoriet, som er helt centralt for det nye teater. Det er her, morgendagens scenekunst skal udvikles, og det er her, danske kunstnere skal udveksle erfaringer og arbejde sam-

men med internationale kunstnere. I teaterlaboratoriet får kunstnerne lov til at eksperimenterere og skære forestillingerne helt til, før de bliver præsenteret for publikum. I efteråret har Jens Albinus og Marina Bouras eksempelvis arbejdet med at udvikle teaterkrimien »Noir«, som får urpremiere til september næste år. Inden premieren skal Jens Albinus og Marina Bouras en tur tilbage i laboratoriet, før et almindeligt prøveforløb bliver indledt op til premieren.

»Dansk teater er meget fastlåst i sin måde at lave scenekunst på. De fleste forestillinger bliver lavet på den samme måde. Der er syv ugers prøvetid, og man vælger en instruktør og en scenograf, som fra start af har et koncept. Men hvis ikke man fremser, så har man ikke et fremadrettet produkt om tre-fire år. Vi investerer i nogle metoder, som vi tror kan være nyskabende, og som bidrager til, at teaterkunsten kan se anderledes ud i fremtiden,« siger Martin Tulinius og peger på, at forskning så er en nødvendighed.

»Man kan sammenligne med, at medicinalindustrien heller ikke udsætter forbrugere for eksperimenter. Måske skulle man tage scenekunsten lige så alvorligt,« siger Rasmus Adrian.

bra@berlingske.dk

KULTUR PÅ SPIDSEN

KLIMAKVALME

AF METTE TERKELSEN

KULTURREDAKTØR

Hvis man siger følgende højt, bliver man straks slået ned med et baseballbat af bæredygtigt træ. Så lad os nøjes med at hviske: Hold da helt op, hvor er man ved at være kvalmende træt af jordkloder. Vi er kun halvvejs gennem klimatopmødet, og det svimler for øjnene af én med blå jordkloder, grønne jordkloder, snurrende jordkloder, og jordkloder med og uden lys. I hele København. For slet ikke at tale om isbjørne. Der er stående, liggende og løbende isbjørne, med store våde snuder og labberne i vejret. Logoet Hopenhagen står alle vegne, med store, barnlige bogstaver. Hele København ligner én stor hoppeborg. Om lidt skal vi klappe kage. Klimakage. Vi vader rundt i kunstnere, opstillinger og installationer. Enhver kunstner med forretningssansen i behold satser naturligvis på, at hvis man bare skruer lidt klima ind i projektet, stryger man lige igennem. Den er hjemme, hvis man både har en jordklode og en isbjørn. Også gerne en bro af is, som smelter. At is normalt smelter i København, før vinteren sætter ind, lader vi lige ligge.

DET VÆRSTE VED at lide af klimakvalme er, at man i virkeligheden overhovedet ikke er imod. Selvfølgelig skal vi ikke udpine jordkloden. Naturligvis skal isbjørnene overleve. Lad os genbruge, selvfølgelig skal vi det. Vi er faktisk nogen, som allerede i årevis har genbrugt bærepøser, så man til sidst

»Hele København ligner én stor hoppeborg. Om lidt skal vi klappe kage. Klimakage.

ligner en posedame på vej til den endelige deroute. Vi forlader aldrig hjemmet uden mindst ét genbrugsnet i tasken. Lad os få lukket de stinkende, forurenende fabrikker i ulandene, som gør mennesker og natur syge. Lad os finde en energiform, som ikke indbefatter, at vi futter planetens ressourcer af, og lad os spare på det, vi har. Lad os i det hele taget skrue godt ned for alt det grimme på alle kontinenter. Plus få drøn på nogle vindmølleparker, som bedes stå langt ude i havet, så vi ikke også foretager en æstetisk forurening af de smukke landskaber på jord.

FORMÅLET ER ALTSÅ godt nok. Når kulturens verden boomer med klima i denne tid, er det jo i orden. Det er bare alt sammen så meget, at man når kvalmegrænsen. Man går klimakold. Ja, man går nærmest i trodsalder. Nå! Hoffer fat. Vi er halvvejs. Og hvis ikke Københavns gader de næste dage bliver omdannet til et totalteater af knuste glasskår, flyvende maling, tåregas og blå blink, bør man vel i den gode sags tjeneste finde et par kunstinstallationer at studere nærmere. Den franske filmfotograf Yann Arthus-Bertrands fotokunst, beskrevet i Berlingske Tidende i går, kunne være et sted at starte. Heldigvis gælder det som altid, at når kunst er på et højt nok niveau, er det alligevel værd at se.

mete@berlingske.dk